

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

Maandoverzicht no. 4 - 1959

(tijdvak 1-4-'59 t/m 30-4-'59)

I N H O U D

<u>I. Communisme Internationaal.</u>	blz. 1 - 9
Het eerbetoon aan Chroestsjow, die 17 april 1959 65 jaar is geworden	1 - 3
Het derde partij-congres in Polen; gematigde koers gevolgd	3 - 6
CP'en van "Klein Europa" beraadslaagden in Brussel	7 - 9
 <u>II. Activiteiten van de CPN en haar hulporganisaties.</u>	 10 - 28
Veertig jaar CP in Nederland	10 - 11
Resolutie van het partijbestuur, handelend over de politieke situatie in Nederland na de jongste verkiezingen .	12 - 13
Tactiek van de CPN ten aanzien van het NVV	13 - 14
Twaalfde Waarheidzomerfeest op 30 augustus in Amsterdam	15 - 16
 <u>Vredesbeweging</u> - Tien jaar WVR	 17 - 18
Herleefde activiteit van "Nederland - USSR"; vriendschapsmaand	18 - 19
Stertocht van de Nederlandse Vrouwenbeweging	19
Congres van Verenigd Verzet, mat verloop	21 - 23
<u>Vakbeweging</u> - De breuk tussen de "oude"EVC en het WVV	24 - 26
Dominerende positie van Moskou in het Wereldvakverbond	26 - 28
 <u>III. Overige groeperingen.</u>	
Anti-NAVO beschouwing in PSP-orgaan	29 - 30
Nieuw hoofdbestuur van de Pacifistisch Socialistische Partij	30

Agenda

Overzicht stakingen april 1959

Overzicht van reizen uit of naar Nederland van vooraanstaande
Nederlandse en buitenlandse extremisten.

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

Sowjet-Unie.

De man aan de top.

Kortgeleden werden in het Westen enige mededelingen gedaan over de werkkraft van Chroestsjow. Deze partij- en regeringsleider van de USSR is op 17 april 65 jaar geworden. Hij hield de laatste twee jaar niet minder dan 97 grote redevoeringen, waarvan een enkele meer dan zes uur duurde. Hij zond 105 persoonlijke boodschappen aan staatshoofden, maakte verscheidene buitenlandse reizen (Hongarije, Bulgarije, Roemenië, China en tweemaal Oost-Duitsland) en stond 36 communistische delegaties te woord. Voorts onderhield Chroestsjow zich ruim honderd maal - en soms zeer langdurig - met niet-communistische bezoekers zoals de Sjah van Iran, de president van de Verenigde Arabische Republiek Nasser, de Franse politicus Mendes France, de Amerikaanse senator Humphrey, de Britse premier MacMillan, de weduwe van president Franklin D. Roosevelt, de voormalige kandidaat voor het presidentschap der Verenigde Staten Adlai Stevenson en was o.a. aanwezig op 27 recepties en banketten op het Kremlin. Met de hoofden van buitenlandse regeringen ondertekende Chroestsjow dertien gemeenschappelijke communiqués.

Sedert juni 1957 kon Chroestsjow, nadat hij er in was geslaagd zijn belagers van de zogenaamde anti-partijgroep een zware nederlaag toe te brengen, nog meer dan voorheen zijn persoonlijk stempel zetten op de arbeid van partij en regering van de Sowjet-Unie. Ondanks zijn eigen aanvallen op de persoonsverering heeft het pas gehouden XXIste CPSU-congres hem bij monde van enige woordvoerders op dusdanige wijze gehuldigd als staatsman en ideoloog, dat het er op zijn minst de schijn van heeft dat de persoonsverheerlijking haar rentree heeft gemaakt. Op 1 mei werd Chroestsjow onderscheiden met de Lenin-vrèdesprijs. Zijn toespraken, brieven en interviews worden - gebundeld - onder de schijnerpers der publiciteit geplaatst. Op zijn 65ste verjaardag kondigde het officiële Sowjet-nieuwsagentschap de uitgave aan van een boek (600 pagina's) in eerste oplaat van 150.000 exemplaren. Het bevat veel van hetgeen Chroestsjow de laatste jaren heeft geschreven en gezegd. Dit alles wordt gebracht onder de verzameltitel: "Naar de overwinning, in vreedzame wedijver met het kapitalisme", een aanduiding die politiek

voor zichzelf spreekt. Het prijzende Tass-commentaar hierop gewaagt van Chroestsjow's "zuivere leninistische opvattingen" met betrekking tot de buitenlandse politiek van de CPSU en de Sowjet-regering. Uiteraard zijn "de strijd voor de vrede" en "de vreedzame coëxistentie" op de voorgrond geplaatst.

Om onbekende redenen schonk de Sowjet-pers eerst op 19 april, twee dagen na de verjaardag van Chroestsjow, brede aandacht aan deze gebeurtenis. Op de voorpagina's en de binnenbladen van de "Prawda" en andere Sowjet-kranten werden de vele gelukwensen afgedrukt. Daaronder bevond zich een felicitatieschrijven van 22 vooraanstaande persoonlijkheden van de CPSU en de Sowjet-regering. De ondertekenaars hebben allen zitting in het partijpresidium. De naam van ontbreekt als enige in deze groep, hetgeen echter niet behoeft te impliceren dat hij van genoemd presidium geen deel meer zou uitmaken. Tot dusver is dienaangaande generlei formele aankondiging bekend.

werd in juni 1957 gedegradeerd tot kandidaat presidiumlid en op het begin 1959 gehouden XXIste CPSU-congres werden zijn politieke gedragingen in verband met de anti-partijgroep nogmaals gelaakt.

PCF en SED feliciteren.

Welhaast vanzelfsprekend ontving Chroestsjow talrijke gelukwensen van buitenlandse communistische partijen. Zo zonden Maurice Thorez en Walter Ulbricht resp. een boodschap namens het centraal comité van de PCF en van de SED. Opvallend is daarin bij onderlinge vergelijking het verschil in formulering, gekozen door de leider van de Franse communisten en die van de Oost-Duitse, aan de macht zijnde SED.

Thorez memoreert Chroestsjow's bijdrage in de scheppende ontwikkeling van de marxistisch-leninistische theorie, zijn vurige strijd tegen de anti-marxisten en in de eerste plaats tegen het hedendaagse revisionisme. Chroestsjow heeft, naar hij stelt, immense diensten betoond bij de opbouw van de communistische maatschappij in de USSR. Als getrouwe discipel van Lenin had hij altijd het voorbeeld gegeven van de communistische leider, die, verbonden met de massa, in haar zijn vertrouwen stelt en haar noden en streven kent.

De loftuitingen van Ulbricht zijn niet minder uitbundig. Herinnerd wordt aan de ommekeer, die het XXste CPSU-congres van februari 1956 onder aanvoering van Chroestsjow teweeg bracht. Door zijn consequente strijd, zo luidt het in dit verband, werden de leninistische

normen van het partijleven ten volle toegepast en de aanvallen van het revisionisme en het conservatisme te niet gedaan.

Op het thema "bestrijding van het conservatisme", waarover in de felicitatie van Thorez niet wordt gerept, is de SED-leider vrij uitdrukkelijk ingegaan. De betekenis daarvan is nog eens geaccentueerd door de inhoud van een uitvoerig gelegenheidsartikel onder de kop "Een groot vriend van het Duitse Volk", evenals de boodschap van Ulbricht gepubliceerd in "Neues Deutschland" van 17 april. Niet minder dan vijf kolom tekst zijn in die beschouwing gespendeerd aan Chroestsjow, die wordt geëerd als vernieuwer van het communisme ook in theoretisch opzicht.

Volgens dit artikel ging de CPSU doelbewust voort op de weg die Lenin had gewezen. Zij had, dogmatisme en conservatisme te boven komende, onder leiding van haar centraal comité, met Chroestsjow aan het hoofd, de leninistische normen van het partijwerk in ere hersteld. Het belangrijkste werd echter geacht, dat in samenhang met de zich ontwikkelende taken op het gebied van de economie, cultuur, ideologie en buitenlandse politiek, nieuwe etappes van de communistische opbouw theoretisch waren uitgedacht.

De essentie van het SED-beleid is nog steeds het streven om de Moskouse partijlijn stipt te volgen. De in "Neues Deutschland" gegeven aaneenschakeling van pluimstrijkerijen zou er op kunnen duiden, dat de SED en partijsecretaris Ulbricht in Chroestsjow de sterke man zien. Vandaar ook, na ruim een jaar geleden nog betoond voorzichtig voorbehoud, het nu extra prijzen van de agrarische hervormingen in de Sowjet-Unie, tot stand gebracht op Chroestsjow's initiatief (blijkens zijn bekende rede op 22-1-58 te Minsk terzake de MTS en de kolchozen).

Communisme in Polen.

Derde partijcongres.

De Poolse Verenigde Arbeiderspartij - dus de communistische partij - hield haar derde congres van 10-20 maart te Warschau. Het propaganda-apparaat slaagde er niet in het medeleven van de bevolking met dit gebeuren te stimuleren. De brede massa toonde slechts geringe belangstelling, een matheid, die haar voornaamste oorzaak vindt in de politieke en economische ontwikkeling sinds de "Poolse oktober" in het najaar van 1956. Het élan van de Poolse massa heeft geleidelijk aan ingeboet en plaats gemaakt voor een berustende houding.

Gomulka en zijn naaste medewerkers begrepen dat de partij bezwaarlijk goed kon functioneren indien de elkaar tegenstrevende krachten niet zouden worden bedwongen. In 1958 is door straffe selectie van het kader en het massaal verwijderen van in-actieve leden getracht de strijdvaardigheid van de partij te vergroten en de interne discipline te verbeteren. Voorts zijn zoveel doenlijk maatregelen toegepast om de weerspannige intelligentia tot de orde te roepen. De "Poolse vrijheden" werden in menig geval rigoureuus ingeperkt. Toch bleef na dit alles het geestelijk klimaat zich tot nog toe gunstig onderscheiden van dat der andere volksdemocratische landen. De verstrakking van het Poolse communistische bewind heeft nochtans vele lieden, die de terugkeer van Gomulka in oktober 1956 met gejuich hadden begroet, ontgoocheld.

In economisch opzicht waren er eveneens na 1956 nog vele sombere aspecten. Brede lagen der werkende bevolking moesten ervaren dat het opvoeren van de levensstandaard minder vlot verloopt dan zij in aanvankelijk optimisme hadden verwacht.

Alvorens het partijkader kon worden ingezet voor het ontplooiën van grotere activiteit diende het te worden teruggebracht in het gareel van het democratisch centralisme. Daarnevens moest de Poolse partijleiding er tegen waken dat dogmatische en conservatieve elementen - met name de aanvankelijk nog sterke en weerbarstige Natolingroep - politiek op nieuw aanzienlijke invloed zouden krijgen.

Het partijcongres werd om uiteenlopende redenen van 1958 verschoven naar de lentemaand van dit jaar. Het viel zodoende na het XXIste CPSU-congres, hetgeen de Poolse leiders onder andere in organisatorisch en ideologisch opzicht wel beter zal zijn uitgekomen.

Partijsecretaris Wladislaw Gomulka hield de openingsrede van zes uur, waarin hij de binnen- en buitenlandse politieke situaties alsmede de nog steeds grote economische moeilijkheden van Polen onder de loupe nam. Ideologisch liet Gomulka geen ruimte voor aarzelingen, zoals deze in het verleden nog waarneembaar zijn geweest. Integendeel, zijn stellingname tegen het revisionisme als hoofdgevaar conformeerde zich aan de gedragslijn van het internationale communisme jegens de Joegoslavische en andere "dissidenten". Symptomatisch was het ontbreken van een Zuidslavische partijdelegatie in de rij van de communistische afvaardigingen. Belgrado bleek niet te zijn uitgenodigd.

In het voetspoor van Chroestsjow's rede op het XXIste CPSU-congres van januari/februari 1959 zeide Gomulka, dat in het internationale communisme geen "superieure" en "inferieure" partijen bestaan. Zij zijn

alle gelijk en onafhankelijk. Iedere partij bepaalt zelf haar werk, maar bij deze arbeid laten alle partijen zich leiden door de beginselen van het marxisme-leninisme. Slechts de Sowjet-Unie geniet door de historische ontwikkeling een bijzonder prestige en vervult een leidende rol. Alleen de Joegoslavische partij heeft zich, aldus Gomulka, eigener beweging losgemaakt van het internationale communisme door haar revisionistisch program, dat er op was berekend de eenheid van het socialistische kamp te breken. De revisionistische ondermijning van het marxisme-leninisme is geenszins de interne aangelegenheid van één communistische partij, want zij is gericht tegen de gehele communistische beweging, wier eenheid en solidariteit zij ondergraaft.

Met een zeer concreet nationaal belang voor ogen, t.w. een onherroepelijk erkennen van de Oder-Neissegrens en Polens rechten op de westelijke - vroeger Duitse - gebieden, keerde Gomulka zich in het bijzonder tegen de politiek en de leiding van de West-Duitse Federale Republiek. Zoals men weet heeft Oost-Duitsland, i.c. de DDR, de Oder-Neisselijn wel erkend als de definitieve grensafbakening met Polen. Gomulka appelleerde, door het in staat van beschuldiging stellen van de regering te Bonn en van kanselier Adenauer, aan het patriottisme van de Polen en aan de vooral onder zijn oudere landgenoten sterk levende anti-Duitse gevoelens.

Meer algemeen werd gefulmineerd tegen het gevaar van een voortzetting van de koude oorlog en gewaarschuwd tegen de samenzwering van "imperialisten en militairisten". De Poolse partijleider onthield zich er echter van het beleid en de gedragingen van de Grote Drie gepreciseerd aan te vallen en liet eveneens na in details de politieke en andere relaties van Polen met de Sowjet-Unie aan te roeren. Hier toonde Gomulka zich een bedreven tacticus.

De Poolse machthebbers hebben op dit derde partijcongres de consolidatie van hun bewind ten toon gespreid. Gomulka persoonlijk heeft het inboeten van een aanvankelijk grote populariteit kennelijk geaccepteerd als een "minder kwaad" in ruil voor het verkrijgen van een steviger greep op het eigen partijapparaat en verbeterde betrekkingen met Moskou. Zijn gezag lijkt nu wel verzekerd. Zijn vroegere tegenstanders, o.a. de Natolinisten, kunnen in de toekomst niet langer tegen hem ageren met beweringen over eertijds door hem gemaakte ernstige politieke fouten. In de geschiedenis van het internationale communisme heeft zich namelijk een vrij zeldzaam gebeuren afgespeeld. Het derde Poolse partijcongres vernietigde namelijk de besluiten van het centraal comité

van 1948 en 1949, die gericht waren tegen het toenmalige beleid van Gomulka als partijsecretaris. Door deze jongste beslissing is Gomulka definitief gezuiverd van de blaam van een "rechtse nationalistische afwijking". Op grond daarvan werd Gomulka destijds in het kader van de algemene zuiveringsactie in het Oostblok uit het partijbestuur gestoten door de Poolse stalinisten, die hem jaren achtereen van zijn vrijheid beroofden.

Partijbestuur en politiek bureau.

In de nieuwe samenstelling van het door het congres gekozen centraal comité (77 leden) en het politiek bureau (12 in plaats van 9 leden) komt de overwinning van Gomulka onmiskenbaar tot uiting. In de dagelijkse leiding zijn o.m. twee naaste vrienden van Gomulka opgenomen, en , die evenals hij jaren achtereen in politieke gevangenschap vertoefden. Uit het centraal comité zijn 14 van de 18 personen, geïdentificeerd als aanhangers van de Natolingroup, verwijderd, die zich in het verleden fel hadden gekeerd tegen de door Gomulka voorgestane vernieuwingen. Een aantal van hen, dat zijn zetel in het centraal comité behield, betoonde zich op het jongste congres loyaal met de huidige partijkoers.

Het congres volgde een gematigde koers, trouw aan "het proletarisch internationalisme", dat de minimum-garantie voor goede betrekkingen met de Sowjet-Unie en de CPSU schijnt te zijn en waarin wellicht de voorwaarde is gelegen om in Polen de "eigen weg naar het socialisme" zoveel doenlijk open te houden.

De Poolse partij handhaaft op enkele belangrijke punten bestaande regelingen, zo bijvoorbeeld de met de rooms-katholieke kerk gemaakte afspraken, in een land met overwegend katholieke bevolking zeker van betekenis. Aan de landbouw zal vooralsnog geen gedwongen collectivisatie worden opgelegd; wel spreekt de partij officieel haar voorkeur voor de kolchozen uit. Beide aangelegenheden zijn in de volksdemocratische landen uitzonderlijk.

Gomulka heeft er op aangedrongen de arbeidsproductiviteit van Polen aanzienlijk op te voeren als voorwaarde voor een toekomstige verhoging van de lonen. Hij verheelde daarbij niet, dat het opvoeren van de levensstandaard der werkers eerst mogelijk zal worden door het vervullen van de nu door het congres aanvaarde economische plannen. Bij die ontwikkeling kan dan het gemiddelde (zeer lage) loon van 1340 zlotych (in 1958) stijgen tot 1800 zlotych (in 1965), al met al nog

maar een mager vooruitzicht voor de brede schare der Poolse arbeiders.

Beraadslaging van de communistische partijen van "Klein Europa".

Op 1 en 2 april hebben in Brussel delegaties van communistische partijen uit de zes landen, aangesloten bij de Kolen- en Staal Gemeenschap (KSG) en de Europese Economische Gemeenschap (EEG) beraadslaagd, t.w. die uit België, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Nederland en West-Duitsland. Voor het laatstgenoemde land was een afvaardiging van de illegale KPD aanwezig.

Deze vorm van overleg, de zogenaamde regionale bijeenkomst (buiten aanwezigheid van representanten der CPSU) is na de opheffing van het Kominform in april 1956 gebruikelijk en door Moskou aanbevolen. Vorig jaar werden twee van deze multilaterale conferenties belegd (tw. van de PCF en de CP'en der Beneluxlanden te Luxemburg in maart 1958 en van vijftien Europese CP'en te Oost-Berlijn in juni 1958).

Bij de jongste beraadslagingen in de Belgische hoofdstad zijn maatregelen beraamd tegen de KSG en de EEG. Vooraf was nogal geheimzinnig gedaan met deze Brusselse bijeenkomst, mogelijk met het oog op de deelname van de KPD-delegatie. Eerst op 2 april bracht de internationale communistische pers een kort bericht terzake. Vijf dagen later publiceerden de partijbladen de gemeenschappelijk aangenomen resolutie.

De KSG en de EEG worden aangeduid als instrumenten van het monopoliekapitaal en de grootgrondbezitters, die bij voortduring toenemende uitbuiting van de arbeiders, economische hegemonie en het opvoeren van de internationale spanningen heten na te streven, in het bijzonder door het versterken van het agressieve Duitse militarisme. De begeerte naar zo groot mogelijke winst uit zich in aanvallen op het levenspeil en de sociale zekerheden van de arbeiders, op de democratische vrijheden en de rechten van arbeiders- en vakbeweging. Deze politiek veroorzaakt werkloosheid en sluiting van mijnen en fabrieken. Alle wijd verbreide illusies ten spijt is dit, volgens de resolutie, de realiteit van de Europese integratie. De enorme bewapeningslasten drukken op de werkers en staan een economische vooruitgang in de weg.

De resolutie stelt als alternatief de politiek van vreedzame coëxistentie en vermindering van de bewapening, die de Sowjet-Unie, China en de Volksdemocratiën zouden nastreven. In de resolutie wordt opgeroepen tot solidariteit van de arbeiders van alle landen met de Belgische mijnwerkers in de Borinage, wier actie wordt toegejuicht.

De communistische partijen richten een plechtige oproep tot de socialistische partijen, tot alle democratische en vakbondsorganisaties van de zes landen om een strijdverbond tegen de politiek van het grootkapitaal tot stand te brengen. Tegenover het verbond van de monopolies en de militairisten dient de gecoördineerde actie van de werkers en de volksmassa's te staan. Te dien einde worden door gemeenschappelijke strijd te verwezenlijken doeleinden voorgesteld, t.w.:

"Verdediging en verbetering van de levensvoorwaarden - d.w.z. een einde maken aan ontslagen, werkloosheid, sluiting van mijnen en fabrieken - handhaven en verhogen van lonen, handhaven en verbeteren van de sociale zekerheden, verkorting van arbeidstijd met behoud van loon, eenheid van actie voor de rechten van geïmmigreerde arbeiders, bescherming van de kleine en middelgrote landbouwbedrijven en van de legitieme belangen van de kleine en middelgrote industriële en handelsondernemingen".

* * *

Hoewel begonnen wordt met het signaleren van het verderfelijke karakter van de KSG en de EEG komt de resolutie niet tot het aangeven van een duidelijke tactiek van bestrijding. Er worden t.a.v. de EEG slechts enige mogelijkheden voor actie geopperd, die teruggrijpen naar vroegere eisen en die met de vorming van een gemeenschappelijke markt maar weinig uitstaande hebben.

De aankondiging in de resolutie van verdere samenkomsten der zes communistische partijen kan er op duiden dat men in Brussel niet tot volledige overeenstemming is gekomen. Waarschijnlijk is dit een gevolg van het verschil van inzicht tussen de afgevaardigden van de Italiaanse en de Franse CP. De Italiaanse communisten verwachten mogelijk dat Italië als armste land van de EEG toch enkele voordelen uit de Europese Gemeenschap zal halen.

De redactie van de resolutie blijkt geenszins consequent te zijn. Op één plaats wordt nadrukkelijk een beroep op de socialistische partijen gedaan zich aan te sluiten bij de strijd tegen het grootkapitaal. In verscheidene andere passages richt de resolutie zich uitsluitend tot de arbeiders in het algemeen. Ook hieruit zou men een aanwijzing kunnen putten voor het mogelijke botsen van de opvattingen der Itali-

aanse en Franse gedelegeerden. De PCI leeft waarschijnlijk in de verwachting het onlangs door de Nenni-socialisten verbroken verbond alsnog te kunnen herstellen. De PCF weigert echter samenwerking met de socialistische partijleiding zoals in de stellingen voor het nu weer tot juni uitgestelde 15de Franse partijcongres mede tot uitdrukking komt.

Op de conferentie te Brussel werd de CPN vertegenwoordigd door een delegatie van twee man, met name Marcus Bakker, lid van het partijsecretariaat en Jaap Wolff, lid van het partijbestuur.

* * *

HOOFDSTUK II - ACTIVITEITEN VAN DE CPN EN HAAR HULPORGANISATIES.

De CPN.

Veertig jaar CP in Nederland.

Op 10 april was het veertig jaar geleden, dat de toenmalige Communistische Partij Holland (CPH) zich aansloot bij de Communistische Internationale (Komintern). In het begin van 1957, dus reeds bijna twee jaar geleden, besloot het partijbestuur, dat de tiende april 1919 voortaan zou worden beschouwd als de oprichtingsdag van de partij.

Het veertig jarig bestaan van de partij werd op zondag 12 april in een feestelijke bijeenkomst te Amsterdam herdacht, waarbij tevens de "veteranen" uit het gehele land zijn geëerd. De door , voorzitter van de ABWB/EVC-1958, en Paul de Groot gehouden toespraken leverden geen nieuwe gezichtspunten op. Ook in enkele andere grote steden vonden feestelijke vergaderingen plaats. De partijafdelingen hadden opdracht op 10 april grootscheepse colportagetochten te houden met een extra verzorgd Waarheid-nummer. Na afloop van de colportage kwam men in verscheidene afdelingen bijeen om het jubileum in intieme kring te vieren.

In de Amsterdamse feestvergadering werden met enig ceremonieel enkele van de zesentwintig gelukwensen voorgelezen, die van buitenlandse zusterpartijen waren ontvangen. De vergadering toonde zich - volgens "De Waarheid" - bijzonder enthousiast bij de voorlezing van de felicitaties van het Centraal Comité van de CPSU, de PKI en de Chinese Communistische Partij. Alle gelukwensen zijn tussen 7 en 17 april in "De Waarheid" gepubliceerd. In de meeste daarvan wordt de CPN tevens gefeliciteerd met haar succes in de strijd tegen het revisionisme. De Chinese partij maakt daarbij gewag van de strijd tegen "het moderne Joegoslavische revisionisme".

Protest van "De Brug".

In "De Brug" van 14 april 1959 betoogt een zekere J.H. (vermoedelijk Jan Hoogcarspel), dat het niet veertig maar vijftig jaar geleden is dat in Nederland de communistische partij werd opgericht. De schrijver wil namelijk de oprichting van de Sociaal Democratische Partij (SDP) op 14 maart 1909 als zodanig beschouwd zien en niet die

van de aansluiting van de CPN bij de Komintern. In verband met de door de CPN geproclameerde oprichtingsdatum spreekt het Brugartikel van een "perfide geschiedvervalsing", die geen ander doel kan hebben dan de voorvechters van het communisme in ons land posthuum de hun toekomende eer te ontstelen. J.H. protesteert daartegen ten scherpste, maar, zo besluit hij, veel zal dat protest niet helpen bij een groep, die van geschiedvervalsing en eerroof haar dagelijks werk maakt.

Artikel van Paul de Groot in de "Prawda".

Paul de Groot smaakte weer eens het genoegen een bijdrage van zijn hand opgenomen te zien in de "Prawda", het centrale dagblad van de CPSU. De CPN heeft, zo schrijft De Groot, in haar veertig jarig bestaan een nooit aflatende strijd moeten voeren tegen het revisionisme zowel als tegen het sectarisme in haar rijen. Deze strijd zal, volgens hem, worden voortgezet tot de definitieve liquidatie, niet alleen van het revisionisme, dat een soort "nationaal-communisme wil en het proletarisch internationalisme afzweert", maar ook van het sectarisme, dat een foutieve houding tegen de massa-vakbeweging in de hand werkt.

Andermaal gaf de algemeen secretaris van de CPN blijk van zijn eensgezindheid met de CPSU en Chroestsjow, door te schrijven: "De stelling van het XXIste congres van de CPSU, neergelegd in de rede van kameraad Chroestsjow, over de gelijkberechtiging van alle communistische en arbeiderspartijen en de verwerping van de inmenging in welke vorm ook van de ene partij in de werkzaamheden van de andere, is een zeer juiste stelling".

Toon en inhoud van "De Waarheid".

In de loop van de tijd is de inhoud van het partijdagblad "De Waarheid" bij herhaling onderwerp van gesprek geweest in hogere en lagere partijregionen. Het partijbestuur heeft voorheen reeds enkele malen getracht tegemoet te komen aan de vaak geuite wens om het blad voor "de gewone man" aantrekkelijker te maken. Uiteraard bleef het daarbij vasthouden aan de eis dat de krant een communistisch politiek strijdorgaan moest zijn.

In de laatste tijd was het aantal klachten over de inhoud van het CPN-dagblad sterk gegroeid. Vooral golden de bezwaren de manier

waarop over figuren behorende tot de Wagenaargroep geschreven was. Ook de te rose gekleurd geachte voorstelling van het leven in de Sowjet-Unie had critiek in de lezerskring van "De Waarheid" doen rijzen.

Het partijbestuur heeft zich dezer dagen ernstig met de problemen van de eigen krant beziggehouden. Dit overleg zal vermoedelijk ingrijpende wijzigingen in de redactionele leiding ervan tot gevolg hebben.

Of in dit verband betekenis moet worden gehecht aan het sinds 4 april jl. geheel ontbreken van de artikelen van de hoofdredacteur Friedl Baruch, die voorheen afwisselend met die van Marcus Bakker dagelijks in "De Waarheid" werden opgenomen, valt (nog) niet te beoordelen. Het trekt overigens ook de aandacht, dat de laatste tijd nog slechts éénmaal per week een artikel van Marcus Bakker in het partijdagblad voorkwam. Voorheen gebeurde ook dit veelvuldiger.

Resolutie van het partijbestuur.

In "De Waarheid" van 29 april is - onder vermelding dat binnenkort tot volledige bekendmaking in "Politiek en Cultuur" zal worden overgegaan - een beschouwing opgenomen over een resolutie van het partijbestuur, die handelt over de politieke situatie in Nederland na de verkiezingen van 12 maart jl. In het voorgaande maandoverzicht (pagina's 11 en 12), werd reeds aandacht gevraagd voor het feit dat het partijbestuur zich nog niet in een resolutie over de verkiezingsuitslag had uitgesproken. Dat een maand nadien nog niet tot publicatie van de volledige tekst wordt overgegaan, wijst op het bestaan van mogelijk niet geringe verschillen van inzicht betreffende de inhoud van de resolutie.

De vorming van een eenheidsfront op politiek zowel als op vakbondsterrein is blijkens de beschouwing in "De Waarheid" als steeds een der hoofdthema's van de partijbestuursresolutie. Met Paul de Groot's bekende overschatting van de invloed en de mogelijkheden der CPN wordt aangedrongen op een akkoord tussen de oppositiepartijen - als hoedanig de communisten thans de PvdA, de PSP en de CPN in één adem noemen - betreffende hun optreden in het parlement en hun strijd tegen "de rechtse reactie".

Volgens de resolutie geven de overeenstemmende punten uit de verkiezingsprogramma's van de drie partijen, zoals beëindiging van de

- bestedingsbeperking -

bestedingsbeperking door loonsverhoging, geen prijsverhogingen, vermindering van de bewapeningsuitgaven, stopzetting van de atoomproeven en geen dienstplichtigen naar Nieuw Guinea, daartoe voldoende aanleiding.

Voor wat betreft de eenheid in de vakbeweging doet het partijbestuur wederom een beroep op alle partijleden-bedrijfsarbeiders de noodzaak van een fusie van de EVC met het NVV te aanvaarden en hun sectarische vooroordelen tegen het NVV te overwinnen.

Wat in de beschouwing over de resolutie aangaande de verkiezingsuitslag naar voren wordt gebracht komt overeen met hetgeen Paul de Groot daarover in zijn rede op de partijbestuurszitting van 27 maart opmerkte (zie maandoverzicht no. 3 / '59). Al heeft het optreden van de verradersgroep Wagenaar-Gortzak-Brandsen dan al schade aan de positie van de partij toegebracht, de bijna honderdvijftigduizend op de CPN uitgebrachte stemmen vormen een basis voor een snelle vooruitgang van de partij, zo klinkt het een weinig optimistisch.

Het ziet er niet naar uit, dat het partijbestuur de critiek op de Rusland-verheerlijking in "De Waarheid" ter harte heeft genomen. Het blad maakt althans bekend voornemens te zijn "om de besluiten van het XXIste congres van de CPSU, door de uitvoering waarvan het socialistische kamp tot sterkste macht ter wereld zal worden, op grote schaal aan ons volk bekend te maken. Iedere overwinning van de Sowjet-Unie voor de vrede en het socialisme is ook een overwinning van het Nederlandse volk".

Hierin en in "de broederlijke solidariteit met de internationale arbeidersbeweging" mag, volgens het partijbestuur, geenszins een bevestiging worden gezien van de lasterlijke bewering dat de CPN afhankelijk is van de CPSU. Verwezen wordt naar de uitspraak op het XXIste congres van de CPSU betreffende de volledige zelfstandigheid van de andere communistische partijen en hun onafhankelijkheid van de CPSU, een stelling, die het partijbestuur volkomen onderschrijft.

CPN-tactiek t.o.v. het NVV.

De CPN streeft er naar haar tactiek betreffende het vakbewegingswerk te conformeren aan die van haar Britse zusterpartij, die niet met een eigen communistische vakbeweging maar door middel van zoveel mogelijk infiltranten in het Engelse vakverbond, het Trade Union Congress (TUC), tracht haar politiek bij de arbeidersklasse ingang te doen vinden.

- Waarschijnlijk -

Waarschijnlijk was daarom juist - partijbestuurder speciaal belast met het werk in de vakbeweging - uitverkoren de CPN op het eind maart gehouden 26ste congres van de Britse Communistische Partij te vertegenwoordigen. Dit bood hem nl. tevens gelegenheid nader kennis te nemen van de wijze, waarop de Britse CP de binding met de massa tot stand wil brengen.

Tot dusverre is de CPN-leiding met haar pogingen om nader tot de massa te komen weinig succesvol geweest. Naast de moeilijkheid om partijgenoten in het NVV te loodsen, stuit de partij bij het propageren van de gedachte dat de EVC moet worden opgeheven op weerstanden binnen de eigen gelederen. Een niet onbelangrijk aantal CPN-ers ziet namelijk weinig heil in een liquidatie van de EVC.

Uit de hiervoren gegeven beschouwing over de jongste resolutie van het partijbestuur blijkt, dat de partijleiding nu tracht de gesignaleerde weerstand op te heffen, door het voor te stellen alsof zij streeft naar "een fusie tussen de EVC en het NVV". Zij doet een beroep op alle partijgenoten, werkzaam in de bedrijven, om hun medearbeiders van de noodzaak daarvan te overtuigen en de sectarische vooroordelen tegen het lidmaatschap van het NVV te overwinnen.

Niet in alle gevallen stelt de CPN-leiding echter prijs op het toetreden van haar leden tot het NVV. Dit blijkt nu de Nederlandse Onderwijzers Vereniging (NOV) een voorstel tot haar aansluiting bij het NVV aan de orde heeft gesteld.

De partijleiding gaf in Amsterdam, waar verschillende CPN-ers lid zijn van de NOV, opdracht aan betrokkenen zich ten stelligste te verzetten tegen de voorgestelde aansluiting.

Deze afwijzende houding is kennelijk ingegeven door de vrees van het partijbestuur, dat de NOV na een eventuele aansluiting bij het NVV haar voorkeur voor het openbaar onderwijs zal opgeven. Het Nederlands Verbond van Vakverenigingen spreekt namelijk geen voorkeur uit voor het openbaar of voor het bijzonder onderwijs.

Pegasus-boekenapparaat.

Het grootste deel van de boeken verkocht door de communistische "Boekhandel en Uitgeverij Pegasus" wordt omgezet via het zgn. boekenapparaat. Dit wordt gevormd door ongeveer 200 tot 250 vrijwillige medewerkers, die onder leiding van speciaal daarvoor aangewezen CPN-districts- en afdelingsbestuurders de in consignatie ontvangen werken aan de man brengen.

In 1958 is de verkoop via het "boekenapparaat" belangrijk beneden de raming gebleven, in tegenstelling met de voor 1957 ruimschoots vervulde taak. Deswege heeft men bij "Pegasus" naarstig gezocht naar de oorzaken van dit achterblijven. Men wijtte het aan het feit dat een groot aantal "boekenwerkers" in 1958 bij de verkiezingscampagnes was ingeschakeld. Voorts hield men rekening met de mogelijkheid, dat de vraag naar Pegasus-boeken door de tweespalt in de CPN en de EVC was teruggelopen. De leiding van Pegasus meende bovendien, dat de kwaliteit van de aan de markt gebrachte Pegasus-boeken slechter was geworden. Daarnaast was zij van oordeel dat de partij het boekenwerk te weinig zag als een onderdeel van de normale partij-activiteit, reden waarom men meer overleg wenst tussen Pegasus en de partijleiding. Hierdoor hoopt men tevens het grote en toenemende aantal fraudegevallen te kunnen verminderen.

Het feit, dat het boekenapparaat er in 1958 niet in slaagde de geraamde omzetcijfers te behalen, heeft de leiding van Pegasus er niet van weerhouden de eisen voor 1959 nog hoger te stellen.

Stem van Lenin.

Inmiddels zijn bij Pegasus drie nieuwe uitgaven verschenen, getiteld "De Tweede Wereldoorlog in brieven", bevattende de geheime correspondentie tussen Stalin-Roosevelt-Churchill-Attlee en Truman, en een tweetal boeken van Lenin, t.w. "Marx-Engels-Marxisme" en "Over de commune van Parijs".

Voor de kopers van deze drie boeken, stelt Pegasus als speciale attractie een gramfoonplaatje ter beschikking waarop de stem van Lenin te horen is. Dit plaatje bevat een opname van een rede "Wat is Sowjet-macht", die hij op 22 maart 1919 te Moskou uitsprak. De Nederlandse vertaling is bij de opname gevoegd.

12e Waarheidzomerfeest.

Vorig jaar vond, zoals bekend, geen Waarheidzomerfeest plaats. Hiervoor waren verschillende oorzaken aan te wijzen, nl. de slechte financiële positie van de partij en van "De Waarheid" (de laatste jaren werden er op elk zomerfeest duizenden guldens toegelegd), het steeds teruglopende aantal bezoekers en de moeilijkheid goede artiesten aan te trekken. Tevens werd verstoring van het feest door leden van de Bruggroep gevreesd.

Hoewel deze negatieve factoren geenszins zijn verdwenen besloot het partijbestuur in zijn zitting van 27 maart een zomerfeest 1959 te organiseren. Het zal op zondag 30 augustus in Amsterdam worden gehouden.

De partijleiding meent het gevecht met de Bruggroep gewonnen te hebben en wil blijkbaar moeite noch kosten sparen om deze overwinning te accentueren met een zomerfeest. De CPN zou daarmee tevens de indruk willen wekken, ongeschonden uit de strijd te zijn getreden.

De verwachtingen over het aantal bezoekers - 5000 wordt al bevredigend geacht - zijn overigens niet hoog gespannen.

Waarheid-werfactie.

Als bewijs voor het ingetreden herstel en de groei van de CPN zullen de districten op de dag van het zomerfeest een aantal nieuwe Waarheidabonnees en partijleden moeten "aanbieden". De aanhang zal moeten laten zien dat een "nieuwe tijd" is aangebroken en dat de partij met nieuw élan bezielde is. De huidige - niet bijzonder gunstig verlopende - werfactie wordt hierdoor met een maand verlengd. Met deze actie wordt beoogd 3500 nieuwe abonnees te winnen. Bij het wel-slagen ervan zal het verlies van een jaar nog niet eens geheel te niet zijn gedaan. De oplage van het partijdagblad blijft langzaam maar gestadig verminderen.

40 jaar offeren.

In de viering van het veertig-jarig bestaan van de CPN zag de partijleiding een speciale aanleiding voor een bede om geld. De CPN-ers werden opgewekt voor elk jaar lidmaatschap een klein of groot bedrag over te maken. De schenkingen heeft "De Waarheid" op een in het oog lopende wijze vermeld. Daarbij werd het accent gelegd niet alleen op het bedrag der schenking, maar vooral op het aantal "dienst-jaren" van de begunstigers.

MANTELORGANISATIES

Tien jaar Wereldvredeesraad.

Wanneer de Wereldvredeesraad van 8 - 13 mei in Stockholm ter gelegenheid van zijn tienjarig bestaan bijeenkomt zal daar niet alleen op de ontwikkeling en de activiteiten van de afgelopen jaren worden teruggezien. Ook het toekomstig optreden van de organisatie gaat een belangrijk punt van bespreking vormen. De mogelijkheid van een wijziging in de organisatorische opbouw van de WVR (zie het voorgaande maandoverzicht) neemt, indien de voortekenen niet bedriegen, reeds wat vastere vorm aan.

In een beschouwing over de wijze van werken der vredeskrachten gaf het "Bulletin" van de WVR enkele maanden geleden voor het eerst een min of meer systematische onderverdeling van de taken en de specifieke problemen in de verschillende werelddelen. In het WVR-orgaan van medio februari 1959 zijn aparte rubrieken geopend voor Europa, Afrika, Azië, de Verenigde Staten van Noord-Amerika en een voor Latijns Amerika. Misschien voelt de WVR meer dan voorheen behoefte om de vredescampagne's te nuanceren naar gelang van de economische, politieke en geografische gesteldheid van de verschillende landen. De tot voor kort gevoerde wereldomvattende maar gelijkvormige campagne's sorteerden een uiteenlopend en soms vrij negatief effect. Het zogenaamde Duitse probleem, waarmee ook de WVR zich bemoeit, zegt het Westen bijvoorbeeld veel meer dan het Oosten. Reeds nu schijnt de propaganda van de communistische wereldvredeesbeweging met deze ervaring meer dan voorheen rekening te gaan houden. Zo is bijvoorbeeld het vraagstuk van de Duitse eenheid centraal gesteld voor Europa, terwijl de "vredesstrijders" in Azië en Afrika zich meer speciaal moeten bezig houden met het thema "anti-kolonialisme", al dan niet gekoppeld aan strijd tegen het "dollar-imperialisme" en het oliekapitaal.

Tijdens de komende zitting in Stockholm zal wellicht worden voorgesteld het vredeswerk niet meer bij voortduring centraal door de WVR te laten leiden. Wanneer eventueel wordt overgegaan tot de vorming van regionale, op collectieve basis werkende bestuurscolleges, kan het bezwaar van een al te starre uniformiteit bij toekomstige acties worden ondervangen.

Globale campagnes, zoals tot dusver die tegen de atoombom, de "koude oorlog", de vestiging van raketbases, zullen waarschijnlijk ook bij een zodanige ontwikkeling gehandhaafd blijven, voor zover

Moskou, Peking en andere centra van het communisme daarvan voor hun wereldpolitieke oogmerken voordeel denken te hebben.

Op 10 mei a.s. zal te Luik een conferentie worden belegd door het Belgische "Initiatiefcomité tot Stopzetting van de A-bom-proeven". Delegaties uit Nederland, Duitsland, Frankrijk, België en Luxemburg zullen aan deze bijeenkomst deelnemen. De Nederlandse Vredesraad, die een bustocht naar Luik zal organiseren, heeft een aantal Nederlanders opgewekt deze conferentie bij te wonen.

Hoevel dit overleg in België niet is aangekondigd als een constitutionele bijeenkomst, blijft het mogelijk dat hier sprake is van een oprichtingsvergadering van een "Europese vredesraad".

Vereniging "Nederland - USSR".

Voor het eerst sinds 1955 is de leiding van de Vereniging "Nederland - USSR" er in geslaagd een "Maand ter bevordering van de vriendschappelijke betrekkingen tussen Nederland en de USSR" te organiseren.

Zoals bekend stagneerde deze propaganda in 1956 aanvankelijk wegens gebrek aan artistieke medewerking, wat tot uitstel noopte. De bloedige ontwikkeling in Hongarije leidde tot het afgelasten van de plannen. Als gevolg van de slagen die ook "Nederland - USSR" sedert november 1956 kreeg te incasseren, kwam deze vereniging tot medio 1958 zelfs niet toe aan het maken van een nieuw project voor een "vriendschapsmaand". De herdenking van het tienjarig bestaan van "Nederland - USSR" in 1957 had men onder de destijds voor de communisten ongunstige omstandigheden buiten de openbaarheid gehouden. Zij werd op sobere wijze slechts in kleine kring gevierd.

De huidige manifestaties van vriendschap - van 13 april tot 14 mei a.s. - concentreren zich op Amsterdam en 's-Gravenhage. Den Haag voert hierbij de boventoon met vier lezingen en vijf filmvoorstellingen. Van de overige afdelingen houden in dit kader alleen Zaandam, Hilversum, Rotterdam, Beverwijk, Assendelft, Nederhorst den Berg, Purmerend en Krommenie een locale bijeenkomst.

Op het programma staan vijf lezingen door Th. de Vries en over het Sowjet-Russische Zevenjaren-plan, verder causerieën van over zijn reisindrukken uit de USSR, alsmede praatjes over muziek en filmvoorstellingen.

Een muziekavond op 3 mei in het gebouw "Marcanti" te Amsterdam, bedoeld om het hoogtepunt van de "Maand van vriendschap" te zijn, werd aangekondigd als "Groot Nederlands-Russisch Concert".

Het zangkoor "Morgenrood" - onder leiding van - en de arbeidersmuziekvereniging "Kunst na Arbeid" uit Purmerend zijn in het programma vermeld, maar over eventuele medewerkers van Sowjet-Russische origine aan deze avond is niets naders medegedeeld.

Vrouwenbeweging

NVB-stertocht.

De jaarlijkse NVB-stertocht voert ditmaal op 23 juni naar Haarlem. Men zal ageren tegen het fascisme en het atoomgevaar onder de leuzen "tegen fascisme en atoomgevaar" en "voor een atoombombvrije zone in Europa". Des morgens zullen de deelnemers bloemen en kransen leggen bij het graf van Hannie Schaft, waarna om 12 uur in het Haarlems Concertgebouw een bijeenkomst met een gevarieerd programma begint, geleid door , de voorzitter van de NVB. Annie Averink, algemeen secretaresse, zal een kort woord spreken.

Ter voorbereiding van deze stertocht besloot het NVB-hoofdbestuur op 20 april jl. met een nieuwe ledenwerfactie te beginnen. De resultaten van de vorige ledenwerfcampagne, die in september 1958 aanving, stemdende NVB-leiding kennelijk geestdriftig. Bij het afsluiten - eind januari 1959 - zou de NVB 155 nieuwe leden hebben gewonnen alsmede 310 nieuwe abonné's op het verenigingsorgaan "Vrouwen voor Vrede en Opbouw". Thans hoopt men 250 nieuwe namen aan de ledenlijsten te kunnen toevoegen.

Congres Bond van Socialistische Zang- en Muziekverenigingen.

De Bond van Socialistische Zang- en Muziekverenigingen in Nederland congresseerde op 25 en 26 april in Leiden. Uit de discussie is de wens naar voren gekomen, dat het de bij deze bond aangesloten koren in toenemende mate mogelijk zal worden naar buiten op te treden, samen met andere koren.

Een zangmanifestatie op 5 mei, de bevrijdingsdag, realiseerde reeds iets van dit verlangen. Ter gelegenheid van de nationale herdenking hebben op de Dam in de hoofdstad een 15-tal koren, waaronder "Morgenrood"-centrum - alle aangesloten bij de Bond van Amsterdamse

Zangverenigingen - liederen uit Oost- en West-Europa ten gehore gebracht, onder leiding van

Als dirigent van "Morgenrood"-centrum is in communistische kringen geen onbekende. Hij heeft sinds kort zitting in de muziekcommissie van de vorengenoemde, niet-communistisch gezinde Amsterdamse Bond van Zangverenigingen. Het door hem geleide zangkoor gaf reeds in januari jl., samen met drie niet-communistische koren, een concert in de Noorderkerk te Amsterdam.

Ook de communistisch georiënteerde Bond van Socialistische Zangen en Muziekverenigingen heeft aan deze collectieve koorconcerten speciale aandacht gewijd. In het bondsorgaan "Klankbord" wijdde het bestuurslid een beschouwing aan deze vorm van samenwerking. De schrijver betoont zich daarvoor enthousiast en maakt in zijn artikel de slotopmerking, dat de arbeiderszangkoren in hun naaste omgeving, temidden van klassegenoten, hun heil moeten zoeken en daar aan de eenheid op politiek gebied moeten werken. Genoemde is reeds enkele jaren eveneens bestuurslid van de Bond van Amsterdamse Zangverenigingen.

Jeugdbeweging

Bureau-zitting WFDJ in Berlijn.

Op 6, 7 en 8 april vond in Buckow bij Berlijn een bureau-zitting van de Wereldfederatie van Democratische Jeugd plaats, waarin men zich voornamelijk bezig hield met de kwestie Duitsland, met de voorbereidingen voor de algemene vergadering van de WFDJ, die van 10 - 18 augustus in Tsjechoslowakije zal worden gehouden en met de bijdrage van de WFDJ aan het 7e Wereldjeugdfestival in Wenen.

, eerste secretaris van de (communistische) "Freie Deutsche Jugend", stelde ten aanzien van de beide Duitse republieken, dat een eind moest worden gemaakt aan het bedreigen van de vrede in Europa en de wereld door het Duitse militarisme. Alleen een vredesverdrag met Duitsland zou z.i. een vreedzame democratische ontwikkeling van West-Duitsland ten gevolge hebben. Het desbetreffende voorstel had, volgens hem, de volle instemming van de Oostduitse jeugd. Hij gaf de verzekering, dat deze dan ook niets zal nalaten om de Westduitse jeugd tot een zelfde standpunt over te halen.

Vermoedelijk heeft

, vice-voorzitter van het ANJV,

deze zitting van het bureau van de WFDJ, bijgewoond.

Verzetsbeweging

Congres "Verenigd Verzet 1940-1945":

Op 18 en 19 april jl. vond in het gebouw "De Valk" in Amsterdam het congres van de Vereniging "Verenigd Verzet 1940-1945" plaats.

Alhoewel men er in de voorafgaande maanden steeds naar gestreefd had dit congres tot een manifestatie op brede basis te maken, is daar in de praktijk weinig van terecht gekomen. De niet-communistische verzetsorganisaties hadden het niet nodig gevonden waarnemers te zenden. Het aantal gedelegeerden bedroeg nauwelijks 50 à 60 personen, onder wie een klein aantal buitenlandse gasten.

Namens de "Fédération Internationale des Résistants" (FIR), waarbij "Verenigd Verzet" is aangesloten, woonde de secretaris-penningmeester, , het congres bij.

Na een kort welkomstwoord van voorzitter hield de hoofdbestuurder (voorzitter van een strakke partijpolitiek in Verenigd Verzet) de inleiding. In zijn rede sprak hij voornamelijk over het Duitse gevaar. Hij herinnerde hierbij aan de herbewapening van het Westduitse leger en aan de wederopleving van het fascisme zowel in als buiten West-Duitsland.

Uitvoerig besprak hij de noodzaak jongeren in het werk van de oud-verzetsorganisatie in te schakelen. Over dit punt is in de afgelopen maanden zowel in de FIR als in Verenigd Verzet veel gediscussieerd. Men gaat hierbij, zoals bekend, uit van de gedachte, dat de geest van het fascisme nog steeds levend is en in de laatste jaren zelfs in kracht is toegenomen.

Op de (communistische) oud-verzetsorganisaties rust de taak het fascisme geheel en al uit te roeien. De leden van deze organisaties zijn echter grotendeels voortgekomen uit het verzet gedurende de tweede wereldoorlog en zijn thans veelal van middelbare leeftijd of ouder. Door dit "verouderingsproces" dreigen bij de FIR aangesloten organisaties uit te sterven. Met het aantrekken van jonge leden, die weliswaar nimmer aan het werkelijke verzet hebben deelgenomen doch die met de historie ervan vertrouwd moeten worden gemaakt, hoopt men de geleerden aan te vullen.

beschuldigde de niet-communistische Vereniging van Ex-

Politieke Gevangenen (ExPoGe) van het bedrijven van anti-communisme, met veronachtzaming van het fascistische gevaar. De vereniging zou zich om dit tegen te gaan vooral tot de jeugd moeten richten. zag hierin dan ook een speciale taak voor Verenigd Verzet. Door goede voorlichting op de openbare scholen, betreffende de geschiedenis van het verzet in de jaren 1940-1945, moet de jeugd op de hoogte gesteld worden van de werkelijke gebeurtenissen in de afgelopen oorlog en de rol die het verzet hierbij heeft gespeeld.

De aanwezigen spoorde hij aan, meer dan voorheen, het verenigingsorgaan "De Stem van het Verzet" te verspreiden en vooral veel jonge mensen naar vergaderingen, filmvoorstellingen etc. te brengen.

De discussies brachten weinig nieuws. Vrijwel iedere spreker heeft op zijn beurt de kwestie van het aantrekken en voorlichten van de jeugd aangeroerd. Eén stelde zelfs voor een "Jongerenbrigade" in het leven te roepen.

Ook de eis aan de Duitse Bondsrepubliek tot schadevergoeding aan de slachtoffers van het nazi-regime kwam ter sprake.

Mr. , lid van de Landelijke Raad, gaf een uiteenzetting over het werk van het "Sociaal Medisch Consultatiebureau" voor oud-verzetsstrijders. Volgens hem zou de Westduitse regering als voorwaarde voor het geven van schadevergoedingen aan Nederlandse ex-gevangenen naast de teruggave van de gebieden Elten en Tudderden ook de vestiging van Duitse wapendepots op Nederlands grondgebied eisen. Hij wekte de aanwezigen op hiertegen een handtekeningactie te beginnen.

In de middaguren van de tweede congresdag werd overgegaan tot het kiezen van de nieuwe Landelijke Raad. Deze bestaat thans uit 26 personen, onder wie ook . Met algemene stemmen werd wederom tot voorzitter gekozen.

Tenslotte besloot het congres een schrijven te zenden aan de Westduitse regering om te protesteren tegen een in juni in Arolsen te houden bijeenkomst van voormalige leden der SS. Een afschrift van dit schrijven zou worden gezonden aan de Ambassadeur van Bonn in Den Haag, alsmede aan de pers.

In de wat rommelige bijeenkomst werd bijna geen controle uitgeoefend op de identiteit van de "gedelegeerden". Het gezelschap wisselde nogal. Men kreeg de indruk, dat velen, die de eerste dag aanwezig waren, niet de moeite hebben genomen de tweede dag weer present te zijn, zodat het congres des zondags geheel andere figuren. - nu vooral uit Amsterdam zelf - te zien gaf. Wezenlijke interesse werd ter -

nauwernood opgebracht. De particuliere gesprekjes gingen veelal over de Nederlandse kansen in de die middag gespeelde wedstrijd "Holland-België".

Buchenwald Vriendenkring.

Zoals te doen gebruikelijk heeft de "Buchenwald-Vriendenkring" ook dit jaar op 11 april in Amsterdam de bevrijding van het voormalige concentratiekamp herdacht.

Een delegatie uit Duitsland en de Nederlandse Vrouwenbeweging namen aan de plechtigheid deel. Bij het Buchenwald-monument op de Oosterbeegraafplaats werd een krans gelegd. In een des avonds gehouden bijeenkomst sprak o.a. , lid van de Landelijke Raad van de Buchenwald Vriendenkring.

Zij wees, geheel in de trant van de communistische voorlichting, op het gevaar van het herlevend nazisme in West-Duitsland en herinnerde aan de afgelegde gelofte "Nooit meer Nazisme", die geen ijdele kreet mag worden.

VAKBEWEGING.

De breuk tussen Wereldvakverbond en "oude" EVC.

In het vorige maandoverzicht kon nog terloops worden medegedeeld dat begin april voor de "oude" EVC te Warschau de bom was gebarsten. Inmiddels zijn nadere gegevens verkregen over hetgeen zich aldaar ter zitting van het Uitvoerend Comité van het WVV (2-6 april) heeft afgespeeld.

Bij het binnengaan van de zaal - voor het deelnemen aan de openingszitting - had Brandsen geconstateerd dat de plaats, bestemd voor de Nederlandse gedelegeerde, reeds was bezet door zijn rivaal, voorzitter van de EVC-1958. Diens aanwezigheid was voor Brandsen geen verrassing, daar hij telefonisch in kennis was gesteld van een op 31 maart in "De Waarheid" verschenen bericht dat aan de zitting te Warschau zou deelnemen. Het CPN-dagblad moet hierover rechtstreeks uit Moskou zijn ingelicht.

vertrok op 20 maart, tezamen met een mede-bestuurder van de EVC-1958, naar de USSR (terbijwoning van het vakbondscongres te Moskou). Er was toen nog geen sprake van dat hij de zitting van het Uitvoerend Comité te Warschau (waar hij geen lid van is) zou bijwonen. Hij moet op reis zijn gegaan met het idee na afloop van het congres te Moskou een rondreis door de Sowjet-Unie te mogen maken. In Moskou heeft hij echter ruimschoots contact kunnen opnemen met de voornaamste bestuurders van het WVV, die daar allen verbleven ter gelegenheid van het Sowjet-Russische vakverbondscongres. Kennelijk is toen bekokstoofd - vooral onder aandrang van Sowjet-Russische kant - dat de zitting in de Poolse hoofdstad als "waarnemer" moest bijwonen. In de rij van vooraanstaande bestuurders van het Wereldvakverbond was Brandsen de enige vice-president van het WVV, die geen invitatie voor Moskou had ontvangen. Dit feit moet voor de "oude" EVC reeds een teken aan de wand zijn geweest. Het EVC-verbondsbestuur had dan ook al vermoed dat Brandsen in Warschau mogelijk voor hete vuren zou komen te staan en hem met het oog daarop een blanco mandaat verstrekt.

"Verklaring".

In "Werkend Nederland" van april 1959 heeft de EVC een omstandige verklaring over haar besluit tot uittreding uit het Wereldvakverbond gegeven. Blijkens een perscommuniqué is zij ook van plan deze verklaring (die tevens een verslag inhoudt van de desbetreffende

discussies te Warschau) in vertaling aan diverse buitenlandse vakorganisaties toe te zenden. Aldus verkrijgt het "incident" door toedoen van de "oude" EVC een ruime publiciteit. Het WVV zelf, zomede radio en pers achter het IJzeren Gordijn, hebben in hun uitvoerige verslagen over de WVV-bijeenkomst te Warschau met geen woord van het bedanken van Brandsen als vice-president van het WVV melding gemaakt.

Aan de verklaring in "Werkend Nederland" wordt het volgende ontleend:

Brandsen had aan het begin van de zitting het woord gevraagd en bezwaren ingebracht tegen de aanwezigheid van op de besloten zitting van dit bestuurscollege. Hij kon zich voorstellen, zo zei hij, dat in bijzondere omstandigheden wel eens waarnemers werden uitgenodigd, doch begreep niet hoe "de scheurmakerij" van kon worden gehonoreerd met een toelating als waarnemer tot deze zitting.

De algemeen secretaris van het WVV, , antwoordde hierop o.m., dat het WVV consequent naar een zo groot mogelijke eenheid had gestreefd door zowel Brandsen uit te nodigen als tot de zitting toe te laten.

Brandsen vroeg vervolgens opnieuw het woord. Hij meende de aanwezigheid van de "scheurmaker" niet anders te kunnen opvatten dan als een vorm van steunverlening aan een groep, die de progressieve arbeiders in Nederland in discrediet had gebracht. Die steun was volgens hem van het begin af aan verleend; getuige het passeren van de "oude" EVC bij uitnodigingen voor bezoeken aan de Sowjet-Unie en volksdemocratische landen.

Daarop stelde hij zijn functie als vice-voorzitter ter beschikking en verklaarde dat de EVC praktisch zeker het organisatorisch contact met het WVV zou verbreken.

Het Italiaanse lid van het Uitvoerend Comité, heeft getracht Brandsen van zijn besluit te weerhouden. Hij betwistte of het WVV-secretariaat wel de juiste weg in deze bewandeld had en stelde voor dat dit de scheuring van de bij het WVV aangesloten vakbeweging in Nederland zou onderzoeken en daarvan op de eerstvolgende zitting van het Uitvoerend Comité verslag zou doen. (kon als Nenni-socialist een enigszins afwijkend geluid doen horen. Communisten en Nenni-socialisten zijn tot dusver verenigd in de CGIL, het grootste vakverbond van Italië).

Hierna voerde het Sowjet-Russische lid het woord. Hij verweet Brandsen dat deze de behandeling van de agenda vertraagde.

Overigens sloot hij zich aan bij de suggestie van .

Brandsen verklaarde echter dat hij er geen heil in zag opnieuw het resultaat van een door het WVV in te stellen onderzoek af te wachten. Hij verliet de vergadering in gezelschap van zijn tolk Wouter Gortzak, de zoon van het gewezen Kamerlid.

De "oude" EVC heeft in de "verklaring" gezegd te willen proberen nog bestaande contacten met buitenlandse nationale vakorganisaties aan te houden, ondanks de breuk met het WVV.

Gezien de houding van de leiders der communistische partijen zal deze wens wel praktisch onvervulbaar blijken. De "oude" EVC kreeg immers geen enkele uitnodiging voor de 1 mei-viering uit de satellietlanden. De EVC-1958 daarentegen ontving tal van invitaties om daaraan deel te nemen. Zo vertrokken op 21 april drie bestuurders van de EVC-1958 via Moskou naar Peking. Ook gingen tegen einde april EVC-1958-delegaties naar Tsjechoslowakije, de DDR en Bulgarije.

Wel reisde ook een delegatie van de "oude" EVC oostwaarts, doch met bestemming Belgrado. De beide delegatieleden, B. Brandsen en H. Gortzak (het gewezen Tweede Kamerlid voor de CPN) zouden de gast zijn van de autonome Joegoslavische vakbeweging, die van 23 tot 28 april een congres hield.

Voor het ANP-bericht over beider vertrek had "De Waarheid" plaatsruimte over. De CPN beschouwt deze reis op uitnodiging van het "Tito-vakverbond" als een soort démasqué.

Het openlijk in contact treden van de "oude" EVC met de Joegoslavische vakbeweging wordt kennelijk door de CPN uitgelegd als een "bevestiging" van de politieke onbetrouwbaarheid, waarvan De Groot en zijn medewerkers Brandsen c.s. betichten.

Resultaten WVV-vergadering te Warschau.

Aan het begin van de eerste bijeenkomst van het Uitvoerend Comité vond de verkiezing van de Italiaan , algemeen secretaris van de hiervoren genoemde CGIL, tot voorzitter van het Wereldvakverbond plaats. Hij volgt als zodanig zijn landgenoot op, die van 1949 af tot aan zijn dood in november 1957 de functie had bekleed.

Na het hiervoren vermelde incident met Brandsen werd de zitting van het Uitvoerend Comité voortgezet met een inleiding van een der WVV-secretarissen, . Hij sprak over de ontwikkeling van

de taken van het WVV in de strijd voor de vrede. Uit deze inleiding en de daarop volgende discussies bleek de opzet tot het meer en meer dienstbaar maken van het WVV aan de buitenlandse politiek van de Sowjet-Unie. Vooral uit de woorden van de Sowjet-Russische vakbondsfunctionaris viel op te maken dat de USSR zich van deze grootste der communistische frontorganisaties - krachtiger dan voorheen - te eigen bate wil bedienen. Volgens behoort het WVV een brede internationale campagne te organiseren voor onmiddellijke stopzetting van de proeven en de productie van atoomwapens.

Het WVV moest ook het initiatief nemen om tot een spoedige ondertekening van een vredesverdrag met Duitsland te komen, tot de terugtrekking van vreemde troepen uit andere landen en de opheffing van alle vreemde militaire bases.

Het Uitvoerend Comité besloot van 8-10 mei a.s. te Görlitz (aan de Oder-Neissegrens) een internationale vakbondsconferentie te organiseren, waarvoor alle (ook de niet-communistische) vakbonden in Europa zullen worden uitgenodigd, ter bespreking van de mogelijkheden van een vredesverdrag met Duitsland.

De arbeidersorganisaties van Europa zouden daarmee kunnen tonen dat zij "de politiek van de wraakzuchtige militairen van West-Duitsland, die ondersteund wordt door Amerikaanse militaire kringen", afwijzen en accoord gaan met de vredesvoorstellen van Chroestsjow. De datum 8-10 mei zou zijn gekozen als zijnde de veertiende verjaardag van de nederlaag van het Nazisme. De algemeen secretaris van het WVV, gaf de toelichting, dat de bijeenkomst te Görlitz vooraf ging aan de ministersconferentie te Genève, teneinde haar duidelijk de wil der arbeiders te tonen. De vredelievende krachten heten daardoor te worden gemobiliseerd en vooral de arbeiders en hun vakorganisaties zouden worden gesterkt in hun strijd om Europa in een vredeszone te veranderen.

De voorzitter van het Verbond van Sowjet-Vakverenigingen, betoogde op zijn beurt, dat een der belangrijkste taken van het WVV in de strijd voor de vrede is: het verbreden en consolideren van zijn invloed onder de massa der arbeiders door verhoging van de activiteit voor verbetering van de levensomstandigheden.

Hiermede wordt het karakter van het WVV voor dit moment wel duidelijk aangegeven. Primair is militante "vredesactie", waaraan het vakbondswerk moet worden dienstbaar gemaakt.

Nieuwe door Moskou voorgestelde conferenties.

Bij de bespreking van een ander agendapunt: "Ontwikkeling van de strijd van het werkende volk voor de vervulling van zijn economische en sociale eisen", bleek ook het streven der Sowjet-Russen tot het activeren en het stimuleren van het WVV.

Een bedekte critiek aan het adres van het WVV-secretariaat leverde (SU) toen hij zei, dat het secretariaat zijn arbeid moest versnellen ter uitvoering van de besluiten van het laatste WVV-congres. Het moest een minimumprogram opstellen voor de strijd van de arbeiders, dat aanvaardbaar zou zijn voor de vakorganisaties van alle landen. Hij wees voorts op de noodzaak van het bijeenroepen van een vakbondsconferentie, waar de ontwikkeling van de economische banden tussen alle landen nader zou kunnen worden gezien.

stelde verder voor ook een grote conferentie te beleggen waar de strijdmethoden voor de vakorganisaties in de kapitalistische landen tegen de werkloosheid kunnen worden vastgelegd. Tevens zou het z.i. nuttig zijn indien het WVV in zijn volgende vergadering de situatie van de arbeiders in de Verenigde Staten zou bezien. In verband met de aanvallen op de sociale zekerheid der arbeiders achtte het raadzaam na te gaan of het mogelijk is een internationale vakorganisatie-commissie in te stellen, die zich moet verdiepen in de problemen van de sociale zekerheid.

Ook stelde de oprichting van een commissie voor, die tot taak heeft bijstand te verlenen aan om politieke redenen vervolgte vakbondsleiders.

De eerstvolgende zitting van de Algemene Raad van het WVV, die in april te Peking had moeten plaatsvinden, is in verband met de vele dit jaar te houden conferenties uitgesteld tot april 1960. In het komende najaar zal dan eerst het Uitvoerend Comité nog bijeenkomen.

Op voorstel van werd een vertegenwoordiger van de Afrikaanse vakbonden in het secretariaat van het Wereldvakverbond opgenomen, t.w. de Soedanees .

Evenals bij de kwestie Brandsen, blijkt dus ook uit het verdere verloop van de jongste zitting van het Uitvoerend Comité de dominerende positie van de Sowjet-Russische gedelegeerden in het WVV. Zij waren het, die ter vergadering meebrachten en diens positie veilig stelden. Van hen gingen ook de initiatieven voor de komende WVV-acties uit.

HOOFDSTUK III - OVERIGE GROEPERINGEN.

PSP.

Zoals bekend verwerpt de Pacifistisch Socialistische Partij (PSP) geweld als middel ter oplossing van internationale geschillen en weigert zij op grond daarvan de militaire paraatheid als factor voor het verkrijgen van een juiste verhouding tussen de volkeren te aanvaarden.

Hieruit vloeit voort dat de PSP zich keert tegen elke bewapening en zich heeft uitgesproken voor eenzijdige nationale ontwapening, die zal moeten voeren tot internationale ontwapening.

In dit licht dient te worden gezien de op 13 april jl. door Ir. (toen nog partijvoorzitter) gehouden radio-rede, getiteld: "Tien jaar NAVO" (gepubliceerd in het PSP-orgaan "Bevrijding" van 30 april 1959, 3e jaargang no. 6).

Daarin zei hij o.m. dat de PSP het 10-jarig bestaan van de NAVO niet had meegevierd, omdat de partij de NAVO-politiek verwerpelijk acht. Zij ziet in haar actie het luiden van de doods klok over Europa en de laatste stuiptrekkingen van een historisch tot mislukking gedoemde poging om de westerse superioriteit en overheersing van de wereld te behouden.

De PSP, zo gaat het voort, zal pas feest vieren als de NAVO wordt ontbonden, aangezien dat een belangrijke stap zal zijn op de weg naar ontspanning, die een eerste voorwaarde is voor het ontstaan van enig onderling vertrouwen, wat noodzakelijk is voor de voorbereiding van één wereldregering, de enige manier om de grote wereldproblemen werkelijk op te lossen.

Zich sceptisch tonende t.a.v. de vraag of de NAVO Europa en de westelijke wereld van de communistische agressie had gered, betitelde hij de westerse politiek als een politiek van kracht en bedreiging, die z.i. tevens oorzaak was geweest van de uitbreiding van de voedingsbodem voor het communisme in de rest van de wereld.

De beschouwing van Ir.

vervolgt:

"Tien jaar NAVO waren tien jaren van leugen en opzettelijk bedrog, om ons bereid te maken medeplichtig te worden aan de Duitse herbewapening en om zelf ettelijke milliarden uit te geven voor de opbouw van een apparaat, dat gebaseerd is op een tegenstander die vele malen zwakker is dan men voorgaf. Om dit mogelijk te maken heeft men ons in een oorlogspychose gebracht en gehouden".

Voor deze uitspraak beriep spreker zich op de defensiemedewerker van de "Times", die verleden jaar de totale onmiddellijke bedreiging van het centraal Europese front zou hebben geschat op ong. 60 divisies, waarvan 41 of 42 Russische, welke hij stelde tegenover de officiële NAVO-schatting van het Sowjet-Russische militaire potentieel, nl. 175 divisies.

Tot slot van zijn betoog zei spreker nogmaals te hopen op het uiteenvallen van de NAVO, waarop z.i. redelijke kansen bestaan (daarbij doelend op de volgens hem innerlijke zwakte van de NAVO).

Als Europa nog een taak heeft, aldus slotopmerking, dan is het de taak om de brug tussen Amerika en Rusland te slaan.

Nieuw hoofdbestuur.

Inmiddels is op een dd. 2 en 3 mei jl. te Amsterdam gehouden buitengewoon besloten congres van de PSP een nieuw hoofdbestuur gevormd.

In de plaats van Ir. - die onder-voorzitter wordt - werd als voorzitter gekozen prof. dr. , die o.m. bekendheid geniet als voorzitter van de Geloofsgemeenschap van Christenen-anti-militairisten, "Kerk en Vrede". Hij maakte in 1955 met andere theologen een reis naar Sowjet-Rusland en zal ook dit jaar optreden als leider van een groep protestanten, die van 6 tot 17 juli Moskou zullen bezoeken. Het is de bedoeling daar in contact te treden met de Oosters-orthodoxe Kerk.

H.J. Lankhorst - lid van de Tweede Kamer en van de Provinciale Staten van Noord-Holland - en hebben in het nieuwe hoofdbestuur geen zitting meer.

Welke betekenis aan deze bestuurswijziging moet worden toegekend is nog niet geheel duidelijk. Met name geldt zulks voor de vraag of deze mutaties alleen het gevolg zijn van interne persoonlijke tegenstellingen dan wel of hier ook sprake is van een bewuste versterking van het links-socialistische element.

Voor dit laatste zou mogelijk kunnen pleiten dat in het nieuwe hoofdbestuur een zevental aan de voormalige Socialistische Unie gelieerde personen zitting heeft.

A G E N D A:

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
* 25 en 26 april '59	Congres Bond Soc. Zang- en Muziekverenigingen.	Leiden	
april/mei '59	Maand ter bevordering van de culturele betrekkingen tussen Nederland en USSR.	Amsterdam Rotterdam Den Haag	USSR
* 8-10 mei '59	Conf. Europese vakorganisaties i.v.m. vredesverdrag met Duitsland.	Görlitz	WVV
8-13 mei '59	Buitengewone zitting WVR t.g.v. het 10-jarig bestaan.	Stockholm	WVR
13-17 mei '59	Congres Tsjechoslowaaks vakverbond ROH.	Praag	ROH
* 24 mei '59	Zangersfeest, Bond van Soc. Zang- en Muziekverenigingen.	Amsterdam	
25-30 mei '59	Intern. Congres VVI-Chemie.	Leipzig	WVV
1-4 juni '59	1e Intern. Conf. VVI-Handel (in oprichting).	Praag	WVV
14-19 juni '59	32e Congres CGT.	Ivry	CGT
15-19 juni '59	3e Intern. Beroepsconf. VVI-Mijnen.	Katowice (Polen)	WVV
* 23 juni '59	NVB-Stertocht.	Haarlem	NVB
26 juli/4 aug. '59	7e Wereldjeugdfestival.	Wenen	WFDJ
10-18 augustus '59	Algemene Vergadering WFDJ.	Tsj. Slowakije	WFDJ
* 20-24 aug. '59	2e Intern. Beroepsconf. VVI-Overheid	Leipzig	WVV
oktober '59	Raadsvergadering IDVF	Praag	IDVF
24-28 okt. '59	3e Intern. Beroepsconf. VVI-Bouwvak.	Boedapest	WVV
eind '59	Nationaal Festival voor vrede en vriendschap.	Amsterdam	ANJV

* * *

* = nieuw c.q. aangevuld.

Stakingsoverzicht over april 1959

<u>Bedrijf:</u>	<u>Aanleiding:</u>	<u>Inmenging Vakbonden:</u>	<u>Resultaat:</u>	V o l g n o
Rijnlandse Beton Maatschappij, Amsterdam.	Loongeschil.	-----	Geen; stakers her- vatten op 4 mei het werk.	1.
NV ten Cate, te Geesteren.	Ontslag chef naai-afdeling en aanstelling cheffin.	Geen.	Geen.	2.
Heiersfederatie "Broederschap", te Amsterdam.	Protest tegen de dwangsommen, opgelegd aan de vorig jaar stakende hei- ers.	-----	Geen.	3.
NV Vaten en Kis- tenfabriek C.v.Toor Czn. Maassluis.	Protest tegen niet vrij af geven op 30 april (met doorbetaling van loon).	Geen.	Directie stemde toe in een snipperdag op 30 april; in overweging zou worden genomen een $\frac{1}{2}$ dag loon uit te betalen. Stakers her- vatten op 1-5-59 het werk.	4.

V o l g n o	De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.																													
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
1.																														
2.																														
3.																														
4.																														

25

110

+ 50

2+ urenstaking

+ 85

+ 90
+ 50

OVERZICHT VAN VOORAANSTAANDE NEDERLANDSE EN BUITENLANDSE
EXTREMISTEN DIE UIT OF NAAR NEDERLAND REISDEN.

Tot 15 april 1959.

I = Inreis
U = Uitreis

<u>Datum:</u>	<u>Naam:</u>	<u>Geb.datum:</u>	<u>Reisdoel:</u>
10- 1-1959 25- 2-1959	SEGGELEN, J. van	16-11-1921	Directeur Pegasus. Via Moskou naar China, op uitnodiging van Chinese Staatsboekhandel.
19- 1-1959 22- 1-1959	BLOM, G.	17- 4-1909	West-Duitsland. Reisdoel onbekend.
22- 1-1959	MENDELS, John	20- 9-1921	Voor Pegasus naar Antwer- pen (U).
23-1-1959 10-2-1959	WOLFF, Jaap	1- 9-1923	Vertegenwoordigen CPN op het 21ste CPSU-congres te Moskou.

Datum: Naam: Geb. datum: Reisdoel:

8- 3-1959	WOLFF, Joop F.	14- 3-1927	Vertegenwoordigen CPN op 3e congres van de Poolse Vere- nigde Arbeiderspartij te Warschau.
23- 3-1959	van OMMEREN-AVERINK H.J.	28- 5-1913	

31- 3-1959	BRANDSEN, B.	28-10-1914	Oude EVC. Bijwonen 19e zit- ting Executief Comité/WVV op 2 april te Warschau.
4- 4-1959	GORTZAK, W.	22- 4-1931	
begin april	BAKKER, M. WOLFF, Jaap	20- 6-1923 1- 9-1923	Vertegenwoordigden CPN op conf. gericht tegen EEG en KSG te Brussel 1-2 april. (conf. van CP's uit landen van "Klein Europa").